

משנבנס אדר מרבין בשמחה

פרשת: כי תשא

הפטרה:

ניחי דברי, ואתה בן-אדם (חזקאל נטז)

פרשת פרה

ח"פ	כני בקר ירושלים
17:14	17:08 17:23 : הדלקת גרות שבת
18:21	18:20 18:22 : צאת השבת
18:57	17:44:45 : שקיעת החמה ר"ת:

שמו"ת פסוקיה: 101

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

הוי"ו קטן הפמנו ורצ האיכות לחזק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לחציהם שבשמים

ספורים מרתקים ומחזקים בהמשכים ומוסר השכל	משכני אחריו נרוצה לבן השתור של יוסל חלק ג - ספור אמיתי מדהים	הכנות נצרכות לשבת קודש. {סדרה (55)} אור הפנים המעיד על העזו שלבלב מאיתו יתברך
עצות והנהגות מחז"ל הקדושים עקר התרוממות ישראל על ידי קבלת התורה	לקחי הפרשה לשבת	מעלת תפלת ותיקין {סדרה (41)} כל הקורא קריאת שמע בעונתה נותן כבוד לבוראו.
פּלפּלין מּפּלפּלין – {סדרה (16)} אסור לא תחמד	סוד תוספת שבת וסגולותיה מה צריך להכין לשבת במעשה	מעלת למוד הנוהר {סדרה (46)} מניעתנו מלהתעסק בה גורמת אחר ועפוב בגן בית מקדשנו
לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא וצ"ל	"יהב ליה ידיה, ואוקמיה"	דרכי החנוף – חנוף תשב"ר משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל יא'
אש להבת שלהבת ט' מקבץ חדושים – הדרך להכניע את כח צמלק	מה-אהבתי תורתך - פרה אדמה מדוע לא נודע טעמה לכלל ישראל ?	פלאי הבורא מבש"י אחזה אלוה {סדרה (20)} רחמנא לבא בעי - האתערותא דלתתא ע"י החשק שבלב
הקשר הנפלא בקריאת פרשת יזכור פרשת פרה והחדש		תופינים לשבת קודש בואו וראו מעשה ה' ונפלאותיו

הכנות נצרכות לשבת קודש {סדרה (55)} – אור הפנים המעיד על העזו שלבלב מאיתו יתברך

הוא ההתפשטות השפע. והקדושה הוא הפך מזה דעקר הוראתו על ההבדלה וההפרשה להיות הדבר מנדר ומובדל מדבר אחר. וגם זה דרנא דינעקב שנקרא קדוש כי הוא המבדל מכל העמים דממנו התחלת קדשת ישראל בכל זרעו אחריו שמטתו שלמה. לפי שעל ידי הברה זו דהשם יתברך הפועל הכל ודשוא השתדלות אדם יוכל לבוא להתפשטות לכל הכלים שיצרה ויחשב כי הכל מהשם יתברך והוא עמו והנם דהאמת בן ד"גים **קריאלך בגיא צלמות** וגו' **אתה עמרי** היינו אחר שארעו מה שארעו אל יתיאש מן הרחמים ואל יפריד עצמו מהשם יתברך וכמו שאמרו בשבת (לא): על פסוק **"אל תרשע הרבה"** מי שאכל כו' שלא יחשב שצבר נפך מהשם יתברך חס ושלום ולהיות בכל הגוים רק באמת לעולם **"אתה עמרי"** אבל חלילה לילך מפני בן בגי' כו' חס ושלום דאדרבה בין שאתה עמדי חרי זה כמכניס חס ושלום מלך מלכי המלכים עמו למקום הטנפת. ועל בן עם הברכה צריך קדשה גם בן להיות מנדר ומבדל באור פנים שלא יהיה שמחה של הוללות דעל בן לא נתנה לגוים שהם יבואו מזה לקלות ראש להיות אוכלים ושותים ופחותים כמו שאמרו בבראשית רבה שם על גוים שכוזין לארץ וקדם שבא אברהם אבינו ע"ה לארץ ישראל. וקדשה בכל מקום הוא גדר ערוה והנגדה מתאזר עולם הזה וזהו הקדשה שאחר הברכה להתקדש באור פנים זה. כי אצל אמות העולם ברכה זו היה מוליד פחזות ופריקות על והשתקעות ב מאות עולם הזה, ואצל בני ישראל אדרבה מולידה קדשה בלב. ואור הפנים המעיד על העזו שבלב אינו מבח שלוח של הוללות, רק מבח שלוח המליאה קדשה והנגדה מכל מיני שלוח של עולם הזה. וברכת יום השבת מקבלים בתפלה שהוא ברכותיו של השם יתברך ומברכותיו יברכו בית עבדיו. והקדושה בקדוש על הנין שהוא ישמח לב ומוליד שמחה של הוללות לשוים בה אבל יין דמצוה אדרבה מוליד קדשה בלב והנגדה משמחת הוללות דעולם הזה: באר מים חיים, שמות ליינו: **"זה יתנו כל העבר על הפקדים מקצית השקלי"**, והוא על הדרך אשר שנו רבותינו (קדושין מ"ו) לעולם יראה אדם עצמו כאלו חציו חיב וחציו נכאי עשה מצוה אחת וכו' אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות. עבר עברה אחת או לו שהכריע את עצמו וכו' לכף חובה וכו', כי הלא בנה או שיצויה הרבה הרבה או ח"ו יפסיד הרבה. צא ולמד מה שלמדו תו"ל (אבות ה, כ"א) שהמזכה את הרבים זכות הרבים תלו בו, ולהפך המחטיא את הרבים חטא הרבים תלו בו (פסכאר שם אצל משה וזרעם). ועל בן אם הוא עשה מצוה אחת והכריע את כל העולם

קוראים יקרים, פורים הנפלא כבר מאחורינו אבל מי שזכה לנצל את היום הקדוש הזה שנתן להפעיל בו למעלות נשגבות וזכה להארת יסוד דאבא ולכל השפע העצום שה' יתברך מקרין עמו וגם זכה לשמח ולשמח והרגיש הרגשה עלאית שממלאת את כל הנשמה אז הארת מרדכי בקרבן והוא בדרבן להפעיל לשלב הבא זכוד נפשו לפני חדש ניסן, וזה רק מפעלה פשוטה ביותר- הרצון לעשות רצונו ברצונו ולעשות לאבא שבשמים נחת רוח וכוה מכנים עצמו לנדר של עובד ה' מאהבה, כתב ברסיסי לילה ניה וזהו השבת שזכה לו ולבניו אחריו עד דבמרה אפקד על זה להיות עוד מצויים ועושים. אף על פי שזה מתנה גדולה שנתן להם שיוכלו להכיר זה שהכל בידי שמים וכאשר השם יתברך פועל, הוא פועל. וכאשר השם יתברך שובת, הוא שובת. מכל מקום לא נתנה השם יתברך המתנה כהנם לישראל מה שלא עשה בן לכל גוי, ועל הדרך שאמרו בכמה דוכתי (מנחה כו: ושם נספח) דמתנה כמכר, דאי לא דהיה לו הנחה מיניה, לא יחב ליה. וגם אצל השם יתברך בן, וכמו שכתוב בתורה **"כי לקח טוב נתתי לכם"** שאף על פי שהוא מתנה מכל מקום נקרא לקח כאלו הם לקוחה בהשתדלותם. ואף יום השבת, אף דקדשתו קבוע ונקומא, מכל מקום צוה בדרך מצוה לישראל ושהם מצויים לקדשו בקדוש היום כאלו הם מקדשי ליה. כי באמת הם זכו לקדשה זו בהשתדלות האבות אברהם יצחק ויעקב ממדרגה למדרגה עד מדרגת יעקב הבחיר שבאבות שזכה להכרה השלימה דה' אחר. והכרה זו נשרשה בכל בניו אחריו בשרשם ועל בן נקרא רק ברכה באור פנים. דשרש האור פנים ישנו גם בשבת ימי המעשה אלא שבשבת הוא מתברך. ואמות העולם שאין להם שום הארת פנים כי שרשם מצד החשך, שהוא השקוע בענייני עולם הזה הדומה לחשך ולילה כמו שאמרו בריוש פסחים אי אפשר להם להשיג אור פנים גם ביום השבת. כי אין להם שכיכות לזה כלל, רק בבני ישראל שהם דבוקים בעצם האורה, ושחרוריתם הוא רק **"ששופתי השמש"** כל ענייני עולם הזה שתחת השמש ובמעט לבון מתלבנים כמו ששופתי השמש שאמרו בשיר השירים רבה ולעולם יש בהם שרש אור גם בזמן החשך. בשבת שהוא מעין עולם הבא אותו אור הנצל מתברך ומתוסף עד שבא לכלל גלויה להיות בהתגלות לבו דבר זה כי הכל מהשם יתברך והוא הנותן בח לעשות תיל וממילא פניו מאירים משמחת לכבו. ועל ידי זה ממילא מתברכים גם כל פעלותיו דששת ימי המעשה מאחר ששכיר שהם מהשם יתברך שהוא מקור הברכות. וזהו הברכה דיום השבת היינו שבו יהיה התגלות הברה זו דאין עוד מלבדו בהתפשטות בי ענין ברכה

הברי תורה למעשה ראשונה ליל שבת כגדר יצחק אבינו להנהיג מחלה משה ואמר וימיהו

הברייתא... הלכות... שני... נגד... אברהם... להפיל... מדינה... של... נהגם... ואמר... בקול... הם... וישמחה... לא... העדות... דעת... לא ישיא

העולם לכף זכות הרי זכות הרבים תלוי בו, זכות עולם מלא שהוא בלתי שוה. ומה המקום נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאלו קים עולם מלא (פנדרין ל"ו), ומכל שכן המקום עולם מלא ממש שהכריע את כל העולם לזכות להיות "תפוז חבל בל תמוט", מה גדול שכרו לעד ולנצח נצחים. וכל הגדולה וברית השלום שנתן לפניהם בן אלעזר בקומו מתוך העדה לו ולזרעו אחריו הכל היה בשביל שכפר על בני ישראל ונתקם העולם על ידו כמאמר הכתוב (במדבר כ"ה, י"א-י"ג) "פיתקם בן אלעזר" וגו' "השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" וגו' "לכן אמר הני נתן לו את בריתי שלום" וגו' "תחת אשר קנאו" וגו' "ויכפר על בני ישראל" וכן הרי שכל הגדולה לא נתן לו כי אם בשביל "שלא כליתי את בני ישראל" וכן זה המקום עולם מלא על ידי מצוה אחת ודאי שכרו גדול אין ערוך אליו, ולהפך ח"ו כאשר הכריע ח"ו העולם לכף חובה, הרי המאבד נפש אחת וכו' כאלו אבד עולם מלא ומכל שכן וכו'. באר מים חיים, שמות ל"ג: נב' ולזה אמר הכתוב כאן "נתנו יתנו כל העבד על הפקדים" מחצית השקל" וגו'. כלומר בני ישראל יתנו זאת על לבם בעת עוברו על הפקדים פקודי ה'. אם יקרה לו לקום מצוה אחת ממצוות התורה או ח"ו כשיחאוה לעבר איזה עברה במצוות לא תעשה. אשר הוא וכל העולם בלו עומדים במחצית השקל שהוא חציו חוב וחסיו וכאי והמשקל עומד בשוה שלא בהכרעה לנמות צד לכאן או לכאן. וההכרעה עתה בידו הוא בשוקים אחת ממצוות ה' יכריע המשקל לזכות וכל העולם בלו יתקם על ידו, או להפוך ח"ו. ומפרש הכתוב והלוף ענין מחצית השקל כי עשרים גרה השקל. כאשר כתבנו כבר שעשרים הוא שני היודין אשר בשם הוי"ה וארנ"י. וי"ד בראש וי"ד בסוף. והם השני קצרות שבמשקל שמיניחין עליהם הזכויות והעונות זה מול זה וביניהם ישו אותיות והוא הלשון המקריע בין הקצרות הנקרא קו המשקלת בדרך שוקלי שקל, ואיזה הקצרה שמכריע מושכת את הלשון עמה ונוטה לזכות, או להפך ח"ו. והאדם צריך שיראה להיות מחצית השקל תרומה לה' כלומר שיתגבר זה המחצית שהוא תרומה לה' שם הוי"ה ברוך הוא, והוא מחצית הימין והחסדים שבהם מתרומם שמו של הקב"ה ומתגדל כאשר ישפיע חסדיו הרבים ומובותיו

העודפות לבני אדם, והם יתנו שיר ושבת ויגדלה וכבוד אליו יתברך על זה. וקאי הכל על למעלה. כי גם על זה יפקח האדם עיניו כאשר רוצה לחזר בתשובה על חטאיו פאמור לומר אולי ח"ו בעת עוברי, היה מחצית השקל ונרמתי ח"ו להכריע כל העולם לכף חובה, וכמה יכפר לי עוון הזה לאבד עולם מלא ח"ו, הלא לנפש "לא יכפר כראם בקם שפקו". ואנכי שנרמתי צער וניקן לכל העולם ודאי שאני צריך לחיות ח"ו צער באמת להתרחק ממצוותי ככל אשר אוכל, ולשבר ולהכניע כל בוחי התאוות מעמקי מרשי לבבי, וכלי האי ואולי בזה יכפר על קלקולי. עוד יתבאר הכתוב על דרך אומרים ו"ל (בפרק א' דשקלים הלכה ד') שהשוקל את שקלו חוב בקלבו, ופרוש קלבו הוא קל בון כלומר הדבר הקל שבין החצאים. שלא יתן המחצית בצמצום, רק החצי שבו הבינים יהיה להקדש. והטעם הוא להראות שנותן בעין יפה בטוב לב ובאינו מדקדק לתת בצמצום ממש. רק שאסור לתן יותר ממחצית דבר הראוי שיש לו שעור, כי רק מחצית צותה התורה. ואף דבר קל שאי אפשר לעמד עליו זה יתן אל ההקדש להראות שבעין יפה הוא נותן. ולזה אמר זה יתנו וגו' מחצית השקל בשקל הקדש. כלומר זה המחצית השקל הברור ומברר שהיא המחצית שמכריע בדבר קל, זה יהיה בשקל הקדש ולא בהחצי שלו. (ואפשר לזה אמר מחצית השקל ולא חצי השקל להראות שיהיה בו דבר נוסף קצת על החצי כמו במחצית שיש בו מוסף על החצי להכריעו). ולזה אמר מחצית השקל תרומה לה'. כי מחצית השקל הזה הוא תרומה והתרוממות לה' כמה שמראה בזה חפץ לבו כי ככל לבב הוא נותן בעין יפה. ועל כן סיים "העשיר לא ירבה" מלתת יותר מקלבו זה והדל לא ימעיט מקלבו זה, שירצה לתת החצי ממש בשוה. בכדי לתת את תרומת ה'. כלומר לתת בזה האופן שיהיה תרומה לה'. ואמנם דוקא לתת את תרומת ה'. כלומר כשהוא בעצמו הוא הנותן בעדו אבל אחר השוקל בעד עני אינו חוב בקלבו כמו שאיתא (שם). ולזה אמר והדל לא ימעיט וגו'. כלומר שהדל לא ימעיט מקלבו זה ודוקא לתת את וגו' כשהוא הנותן ולא כשהוא נותן בעדו. [מלקט מנחת יצחק]

מעלת תפלת ותיקון (סדרה 41) – כל הקורא קריאת שמע בעונתה נותן כבוד לבוראו

הבעש"ט והחזוה מלובליו התפללו בתיקון ובספר וכן ביתו על המשנה הוי זהיר בק"ש ובתפלה: ר"ל מה שאמר כאן לשון זהירות הוי זהיר, שיהיה עצמו בר ישראל בכל בוחו ובכל יכלתו לבל יאחר זמן ק"ש ותפלה אלא דוקא הוי זהיר להתפלל בזמנו, וראשית זמן הטוב בנדאי בלי ספק הוא בתיקון עם הנגז החמה, בנודע מרז"ל שמשבחים לאלו שמתפללים בתיקון, וכן שמעתי שגדולי צדיקים קדושי עליונים אפלו עתה סמוך לזמננו היינו רבנו מרן הבעש"ט וזה"ה ורבנו יעקב יצחק בן מאטיל וזה"ה מליבוזין וכיוצא בהרבה גאונים ארץ קדושים. למה אמרו הסמוך גאלה, לתפלה? כי גאלה קודמת לתפלה והיה ליה לומר הסמוך תפלה לגאלה בצל"ח ברכות דף ה: עפ"י מה ששמעתי בגילדותי מהמגות הגאון הקסיד מהר"ר אלעזר וצ"ל בהיותו רב ור"מ בק"מ בראד, שדקדק בלשון רז"ל שאמרו הסמוך גאלה לתפלה והרי גאלה קודמת לתפלה וכו' וא"כ היה להם לומר הסמוך תפלה לגאלה ואמר הוא ז"ל לפי שבאמת ק"ש זמנה לשיביר בין תכלת וכו' ותפלה זמנה בהנז החמה שמתפלל ביים, ולפי הנכון היה ראוי לקרות קריאת שמע תפח משיביר בין תכלת כי רזיון מקדימין למצוה ואמנם ותיקון הוי מאחרין אותה קצת כדי שיגמרו אותה עם הנגז החמה כדי לסמוך גאלה לתפלה בדלקמן דף ט: נמצא דתפלה מצד עצמה אף אם לא היה מצוה לסמוך גאלה לתפלה מ"מ מצד רזיון מקדימין הוי זהירים להתפלל עם הנגז החמה אבל עקר הזהירות בק"ש שלא ימהר לקרותה תפח משיביר בין וכו' אלא יאחר קצת כדי שישמנה לתפלה ולכן אמרו הסמוך גאלה לתפלה לתרמכים זמן קריאת שמע הוי סמוך להנז ואם אחר, אחר הנגז עובר על דברי חכמים מקרי. בספר ראש יוסף ברכות ט: רבי יהושע

אומר עד ג' שעות וכו' לפמ"ש הפוסקים דרבי אליעזר ורבי יהושע לא פליגי אלא מר אמר לכתחלה ומר אמר דיעבד. אמנם ראוי לכתוב בכאן פרט אחד כי מלשון הרמב"ם ז"ל פ"א מק"ש הלכה י"א וי"ג מבאר דזמן מצותה קדם הנגז, סמוך. ואם אחר, לאחר הנגז עובר על דברי חכמים מקרי. שכיב, למי שעבר ואחר, זמנה עד ג' שעות, הרי עובר על דברי חכמים קרי ליה. גם סובר דלכתחלה אין לקרות משיביר רק סמוך לנגז. דאבני דאמר הלכה בתיקון לאו למצוה מן המבחר אלא הכן דינא וכו' ונמצא הרמב"ם פליג עם הטור בתרמי דלהמור לכתחלה משיביר עד ג' שעות, ותיקון מצוה מן המבחר. ולא מקרי עובר על דברי חכמים כלל. והמחבר סימן נ"ח ס"א הביא רק דעת הטור והשמיט לנגמרי דעת הר"מ אסור להתפלל שמונה עשרה קדם הנגז בספר נתיבות השלום דף ק"ע; ובאמת המדקדקים והמורדנים בענין זה אשרי חלקם, אף עפ"י רב, הנרדנים בזה ביותר העלו חרם בגדם ויצא שכתב בהפסד שמתפללים קדם הנגז וכו' יותר טוב לאחר איזה מינוטין מלהקדים וכו' אבל אם יקדים ויתפלל קדם הנגז אין שום דעה בש"ס ולא בפוסקים שרשאי להתפלל לכתחלה קדם הנגז ובכל הנז שמצותן ביים אם לא לאיזה אנס וליצא להרף. אחר הנגז הוא רק מדבר בנגז. וק"ש מדאורייתא הוא עד הנגז בצנאות רבי אליעזר הגדול, בני תהא קל פצצוי ואל תהא עצל לקרות קריאת שמע בעונתה ואל תעכב אותה לשעור דרבנן ובדברי חכמים: היינו שלא אחר ק"ש וכו' ושל שחרית עד סוף זמן ק"ש שהוא רביעית היום כי הנזיון מקדימין למצוות וכדאיתא באו"ח סי' נ"ח דמצוה מן המבחר לקרות ק"ש של שחרית בתיקון קדם הנגז החמה וכל הקורא קריאת שמע בעונתה נותן כבוד לבוראו. [מלקט מנחת יצחק]

מעלת למוד הוזהר (סדרה 46) – מניעתנו מלהתעסק בה גורמת אחר ועכוב בגין בית מקדשנו

בראות רבי שמעון בן יוחאי ברות קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתוב ספר הוזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח גאלה בימינו בעזרת השם כנזכר בפרשת וחי (דף ר"י), על דא בתיב: "קח צנצנת אמת ומן שמחה קלא העמר מן" כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד. (הרב חיים ויטאל וזה"ה בהקדמתו לשער התקדמות). והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בגין בית מקדשנו

ותפארנתו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעין חיים). וכתב מהר"א אזולאי ז"ע וגם על ידי החבור ההוא יהיה פסול הקלפות וקלות הגלות והשבחת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). – וכתב בפרי עין חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בהכמת האמת יש כח בגדם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (וענין עוד תיקויו לרמח"ל תיקון ח). והרמ"ק כתב: ולזה הספר יקרא ספר הוזהר מפני השפעת האור שהוא מהוזהר העליון, ודרך אורו משפיעים בהשגחה אלקית כל

כל המתעסקים בו שהיה אור ושפע עליון מהדעת מושפע ברזי תורה דהיינו רזי וסתרי תורה וכו' בין שנשפע משם אתקרי החבור הזה ספר הזוהר, כלומר שנשפע מהזוהר שהוא (הרב משה קורדובירו, דע את אלפי אביו, ב). בא וראה מה דכתב המקובל הצדיק רבי יעקב צמח וצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "**רחל מבכה על בגינה**", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת

הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' או **"מנעי קולך מבכי וצניקה מדמעה"** וכו' על בגינה כי איננו, כלומר שבנון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובתכמת הקבלה, ואין בגינה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן איננו, כי אין בגינה מושכים וממהרים את המשיח [מלקט מנחת יצחק]

דרכי החנוף-שיחות בעניני החנוף-משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל יא

החינוך בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמור מסלונים וצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך פרק מ, ו. בשורות בודדות אלו מסביר הרב בטוב טעם וביסודיות את הדרך לטפל ולהתמודד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שידוע שזה לא פשוט לעבר את השלב העדין הזה בקלות. ולכן ההתרחקה של האדמור וצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפרט לילדי התשוב"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדורנו יתמי דיתמי. כמה פנינים משיחתו של האדמור מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל חלק יא כמה פנינים משיחתו של האדמור מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל. תפקידו של מורה מחנך, למעלה מעצם התלמוד והחנוף, הוא יצירת אוירה בכתה שתהיה מתאימה כרקע לבנות עליה אוירה של יראת שמים, ושל אמונה ומדות טובות ואהבת רעים. עם אוירה כזאת ירגיש הילד כמה שהוא קטן, כי אם מעליב את חברו וכל שכן כאשר מכהו הטאו המור. האוירה של הכמה היא ממרכיבי החנוף החשובים ביותר. ומה מאוד מוזק לחנוף אוירה קלה או חס ושלום וזה. ומאידך אוירה מתאימה אוירה של רצון להיות גדול בתורה מעוררת לשקידה בלמוד, ועוד יותר אוירה של מדות טובות, שעוזרת לעקר מהתלמידים פעלי מדות משתות, אם מתולדה או מהשפעת חברים רעים, שהזמן הטוב ביותר לעקירתן הוא בגיל הצעיר. ליצר אוירה זו יש כמה דרכים הדורשים עבודה ברציפות ובעקביות, מהדרכים הקלות הוא הספורים על גאונים וצדיקים איד שהיו פעלי מדות טובות בימי ילדותם, ואיד שאהבו את הוולת והצטערו כשראו את חברם בצרה, וכן מתפלגתם ותורתם בתקופת הילדות, וכידוע שעל הילד מושפע ביותר

ספורי צדיקים מימי ילדותם מה שהם היו בגילו, ואלו לשאר ספורי צדיקים אין להם השפעה כל כך מיוחדת עליו. חז"ל קבעו כי בחנוף הילד, צריך להיות שמאל דוחה וימין מקרבת וזה יסוד עקרי החנוף כי הנה לכאורה בחנוף, שני כללים יסודיים סותרים זה את זה, מצד אחד ידוע שהצלחת החנוף תלויה באהבת החניך למחנך, שמתוך זה יש לו אמון מלא לדבריו. כי כשאוהבים לאדם ויש אמון בו שרוצה רק בטובתו, דבריו מתקבלים על הלב ויש להם השפעה מיוחדת. ולהפך הוא כאשר החניך יש לו שנאה למחנכו שאז אין לו שום סבויים להצלחה ושיקבל השפעה ממנו. מאידך מציינו בתנ"ל שאמרו הטל מרה בתלמידים, כי המשמעת החזקה בכתה היא הכרחית ובלעדיה אין כל סבוי להצלחה. התשובה לזה היא מאמר תו"ל הנזכר שצריך שיהיו שניהם גם יחד בתרין רעין דלא מתפרשין, תמיד הימין שהוא הכוח העקרי מקרב ותמיד השמאל הכוח החלש הוא הדוחה, והיינו אזון כוחות הנפש, שעקר יהיה אהבה ואלו הטלת מרה בתלמידים תהיה מצד הכוח החלש. וההדוש בזה שגם בעת שהשמאל דוחה, גם אז תהיה הימין מקרבת, האהבה הפנימית שבלב התלמיד תהיה גם בשעה שמקרב להטיל אימה כדי לתחזק את המשמעת. וכח עלאי יש גם בתינוקות לדעת ולתרגיש מי שאוהב אותם באמת. וזה אחד הענינים הקשים במלאכת החנוף, שגם את התלמיד הנרוע ביותר והמרגיז והמתחצר כנגדו מחיב לאהב אותו, ואחרת אין לו שום סבוי להצלחה. ובמקום שהמורה אינו יכול לאנון את השמאל דוחה והימין מקרבת, מוטב שהחנוף יהיה נוטה ומפרו לצד הימין מקרבת, משיהיה מפרו לצד שמאל דוחה, כי בלי אהבה מצד התלמיד לא תתכן הצלחה...

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - האתערותא דלתתא ע"י החשק שבלב

רס"ו] הלב הוא הכלי קבול, כמ"ש בשבת (לא) דיראה הוא האוצר. וביומא (עב) ע"פ ולב און - דשם היראה. והיינו דיראת שמים הוא הגדרת קמדת היצר שבלב, שזוהו בידי אדם וכפי נקיון הלב מכל מיני פסלות, כי הוא כלי קבול יותר לטובה ובקרה. ועקר שיהיה נקי מגאות וקנאה, שזוהו עקר הכלי קבול, שלא יבוא ע"י רב טובה לגאות - המושכת אתה קנאה ושנאה ושאר מדות רעות. ולכן כלי מחזיק ברכה הוא השלום, ובו מסימת התפלה, שמבקש מהש"י על טובה ובסוף מבקש על שלום, כדי שיהיה כלי קבול לרב טובה. ואמרינן ביבמות מו: ובתענית כב: דאין יכול לקבל רב טובה בזמן הזה, והיינו כל זמן שלא הוסר לב האבן. ולעתיד לבא אליהו בא לעשות שלום בעולם, ויסתלק הקנאה והשנאה וגיאות מלב, אז מקבל כל אחד רב טובה בשפע. ואמרינן תנייה יד: רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. שע"י מדת השלום שארזו בה, וכד"ש ביבמות עו. ואפלו לרעי צאן. ע"י נכנס ויצא והשיג חכמה שלמעלה ממדריגתו, בדאיתא תנייה מו: דבקשו מלאכי השרת לדחפו. משמע שהיה למעלה ממדריגתו. אבל על פן זומא אמרו **אכל דיהך פון השקבענו ונקאתו** וגו'. כנ"ל אות ר"א ממנו וכנ"ל אות ר"ו. דשביבת הכלים שבקשו לקבל אור יותר מן הראוי, והוא גיאות. ובגמ' שם ע"א איתא טעות בזה בהבדל שבין מים עליונים למים תחתונים ע"ש. פרוש מים עליונים ומים תחתונים, ידוע דהם הנקרא בזה מין דוכרין ומין נוקבין, היינו האתערותא דלתתא ע"י החשק שבלב, והמלוי מלמעלה ע"י החכמה שבמות. והם תפלה ותורה, וכמ"ש ברכות לב: מאי תקנתיה? יעסק בתורה, וע"י חיים תאנה באה. כי תורה הוא מלוי התאנה והחשק שבתפלה. ביום א' היו מערבים, פ"י כי יום א' נגד מדת אברהם אע"י באהבה, ונמצא החשק הוא עצמו המלוי. רק שבאמת בחשק האדם אפלו לתורה ולידיעת אלהות, מאחר שאין הלב נקי החשק, הטבע

ממנו ג"כ אין נקי לגמרי, ואפשר שיהיה תאנה ככל התאנות, וכמו שחושקין לדעת חכמה וכדומה. וכמו ששמעתי ע"פ לא ברוח ה' וגו'. פ"י רצון והתלהבות באהבה ורעש ביראה, הכל עדין אינו נקי ושיהיה מעון השם יתברך בו. וע"י הוא היראה שבלב שמגדרת האהבה ומצמצמתו, שיהיה רק מה שהוא לכבוד שמים. והתפלותם הוא מדת יעקב אע"י הרומז לשם הוי"ה וצורת אדם שבמרכבה שהוא תכלית השלמות. ואברהם אע"י לא נשלם אלא אחר נסיון י' בעקידה, שאז אתפלל במדת יצחק, וכמ"ש בזהר ח"א קיש ב וכמ"ש עתה ידעתי ביראה וגו'. וזה שנאמר יעקב אשר פדה את אברהם. כי מצד מדת יעקב שהוא התפלות שיהיה ג"כ כלולה באברהם נצול. דמצד מדתו לבד הרי ביום א' נאמר והארץ היתה תהו, דעולם התהו והשבירה בא מזה ע"י תקף החשק והאהבה להשיג אור השם יתברך בלא יראה המצמצמת. ולכך ביום ב' נעשה רקיע מבדיל בין מים למים, שהיראה הוא הכרת החסרון שאין חשקו בשלמות, כמו המים עליונים שהוא רצון הש"י המשפיע. וההבדל כמלא נימא. ופ"י בתקונים תקון י"ט. שהוא הסוד דאורייתא יעו"ש. פ"י דבאמת ידו של הש"י פתוחה להשלים תכף, רק שיש הפסק כמלא נימא רקיע המבדיל ומעלים, שיער שיש סוד והעלם ושאין יכול לקבל הכל. וב"י רצה לקבל יותר בתקף האהבה והחשק, ולפיכך טעה ללמד מיום א', ובאמת אז לא היה הבדלה כלל, ולכך רוח אלהים מרחפת נוגע ואינו נוגע ע"י העדר ההבדלה, כי אז היה תהו עדין. וזהו פן וגו'. שע"י אדרבא נפגע ויצא מחכמה, לפי שבקש להשיג הכל ושלל יהיה סוד והעלם כלל לפניו. נתרק ממנו עד ג' אצבעות ונוגע ואין נוגע. ולכן איתא בשבת לא. אי יראת ה' היא אוצרו כו' מוטב שלא העלית. שלא יהיה נפגע ה"ו כנ"ל. אבל ע"י יראת שמים שבלב המגדרתו יוכל להשיג הכל, רק שיהיה מגדר ביראת שמים ומצמצם כנ"ל:

זה יתנו וגו' עד מחצית השקל וגו'. כי הן נודע מעשה ה' ונפלאותיו ששקל בפלס הרים, ונבעות במאזנים, ולכל נתן מדה וקצב בשעורו ותחמו ונבולו חק עולם ולא יעברנהו. והגביל את מצוותיו ותברך במדה, וקצב ארבע פרשיות בתפלין ארבע ציציות בכנה, ארבע חוטים בציצית, ארבע מינים בלולב, שתי לחם בעצרת, זו נרות במנוחה, שנים עשר לחמי פנים, וכדומה. שקל אחד מאלו אם הוסיף אחד בהן כמו המש פרשיות בתפלין חמש ציצית בכנה, או שחסר אחד מהן, הרי בטל מצוה. וזמן ממרא היה תיב סקילה בכנה וכדומה. והיא לא תעשה מפרשת (פרשת ואתחנן ור', ב) **לא תספו על-תדבך אשר אנכי מצוה אהכם וגו', ולא תגרשו ממנו וגו'.** והטעם הוא כי לכאורה מה אכפת אם יהיה עוד פרשה או ציצית אחת או שמונה נרות וכדומה. ואכן כי מי באלהינו יודע פשר דבר בכל העולמות כאשר צריכים ויכולים לקבל אורו ותברך, כי הן בהאר אור השמש שהוא אחד מממשמשי ועבדיו על האדם יותר מדאי ימות האדם כי לא יוכל לקבל האור יותר מנבולו, ומכל שכן דכל שכן אורות אלהינו ותברך שמו הנתנים ונשפעים בכל מצוה ומצוה, אם היה נתמשך חוט בזה במיתת מלכין קרמאין שלא היו יכולין לקבל האור ונפלו ונשברו ומתו כידוע אחד יותר מאורו ותברך כפי אשר הגביל וקצב הוא ותברך, לא היה יכול העולם לסבלו והיו

בטלים ומבטלים מרב האור כאשר כבר קרה ליהודי דעת ה'. ועל בן הזהיר על זה בלא תעשה לא **תספו על תדבך** כי ברב ההשפעה במצוות ומעשים טובים לא יוכלו התחתונים לקבל, כי רבוי השמן בנר הוא סבה לכבותה ח"ו, והוא מקלקל הרבה הרבה. וממילא שהגרעון גם כן מקלקל כי זה ודאי מקלקל הוא להמעיש האור הנפלא הנה מלהאיר די הגבול שיוכלו לקבל. וכשהוא על בחינה הראוי, זה נקרא מחצית השקל. שהשקל עומד בשוה אינו נוטה לשום צד להוסיף האור או לגרע, וכאשר יוכלו לקבלו. ועל בן זה יתנו על לבם **כל העובר על הפקודים** פקודי התורה שמחצית השקל הוא תרומה לה' שזה הוא התרומה והמבחר לה' שיהיה המשקל בחציו כלומר באמצעיותו כאשר קצבם הבורא ותברך שלא להוסיף ולא לגרע, ועל בן העשיר **לא ירבה ותדל לא ימעיש**. מי שהוא עשיר בדעת ויראה האורות הנשפעים בכל מצוה ומצוה ויאמר בלבו אוסיף עליהן כדי להרבות אורו ותברך בעולם, לא כן. לא ירבה, כי הרבוי הזה מעוט הוא. ותדל מי שהוא עני בדעתו ואינו מבין בהאור המגיע לכל מצוה ויאמר כי יהיה לו די בשלושה ציצית. לא ימעיש **מחצית השקל לתת את תרומה ה'**, כי מחצית השקל השוה הוא הוא תרומת ה' בעולמו לקבל אור העערב מאתו ותברך על נכון. באר מים חיים, שמות ליינו: [מלקט מנחת יצחק]

לבו הטהור של יוסל חלק ג- ספור אמיתי מדהים

בוחות רבים במשך שנים רבות, החל מנטיעת האילן, ועד שרואה את פרותיו, ואותן פרות ראשונים מעלה לירושלים בשמחה וברקודים, להגישם בפני הכהנים ב' מצות כבודים, ולאחריהם מביא בשמחה לכהן וללוי את תרומותיהן ומעשרותיהן, שאין מאשר יותר ממנו, כך עלינו להרגיש בבאנו לתן את תרומותינו לאותם עמלי תורה, לאותם 'שכט לוי', שהוא כל איש ואיש מבני עולם אשר נדבה רוחו אתו והבין מדעו להבדל לעמד לפני ה', לשרתו ולעבודו, לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלקים, ופרק מעל צואריו על החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, שכבר פסק עליו הרמב"ם בסוף הלכות שמטה ויובל, שנתקדש קדש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונתלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה בעה"ז דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים וללויים. בימי השבעה על אביו, חשב יוסל להשלים את חלומו, להקים קפה מרובות' על שם אביו הנקר ו'יל, שמפדתה העקרית תהיה לתמוך בעמלי תורה באופן המכבד ביותר, כמו שהיינו רוצים לשלח את התרומות ומעשרות לכהנים וללויים, באופן זה, שנגמר את תלמודם ונגרלם, אולי נזכה שלעתיד לבוא ניכל להביט מרחוק בחלקם ובזיו פניהם. לאחר שיוסל קם מהשבעה, פנה אל הרב שליט"א, פרש לפניו את תכניתו, ובקש ממנו שיושרה לו את הדרך אשר ילך בה, ואת המעשה אשר יעשה, האם רק כונותיו רצויות, או אף מעשיו. הרב שמח למשמע אוניו, עודדו בדברים רבים, ואמר לו, שהוא מתפעל היאך הוא מכון לדעת תורה, הוראה בהחזקת תורה ועמליה, את העדקה החשובה ביותר, ובמיוחד בשהיא נעשית באופן מכבד. הוסיף הרב שליט"א ואמר, לדעתו, המקום הטוב ביותר בכדי להקים 'פרויקט' שונה, הוא 'ארץ הקדש', שבעדקות ששולחים לשם, יש בנוסף גם את המעלה של עניי ארץ ישראל נחשבים כעניי עירך, וזאת מלבד התמיכה בעמלי תורתנו הקדושה בארץ הקדש, שקדשת הארץ מוסיפה רבות לדרגתם העצומה, מה גם, שרבים אביזנים מהדרים, ומצוה רבה ומיוחדת לסייעם ולהחזיק בהם. ועוד באותו הערב פנה יוסל אל ר' מנחם, רבו וידידו משפך הימים, שעלה לארץ הקדש, לעסק בה במסירות נפש בתורה הקדושה, ובקשו שישדך בינו לבין אברך בן תורה, הגון וישר, גמרין ומסור, אשר יוכל לשמש כגיבור נאמן שעל פיו ישק כל דברי התלקה, היודע להוציא לאור 'פרויקט' גדול זה של 'חלוקה' מסדרת בערבי החגים, וגם 'מדי חדש בחדשו'. מנחם שמח לשמע את קול יוסל וידידו, ובמיוחד כשספר לו על תכניתו המיוחדת, שממנה הבין מנחם, שעל אף היות יוסל 'בביר גדול', הוא נשאר הגון וישר כבאותם הימים, שקל מנמנות ורצונו לעשות רצון אביו שבשמים. ברורים רבים בראי' מנחם עד שמצא את זרובבל גוטערמאכער, אברך מתאים שינהל את כל הפרויקט הגדול, ושדך בינו לבין יוסל וידידו. בעבור דמי שדכנותו בקש יוסל להעניק לר' מנחם את הזכות לעמוד בראש הקפה של צדקה. לאחר זמן קצר, מס יוסל ליום אחד לארץ הקדש, ובביתו של ר' מנחם נערכה הושיבה המ' שלשת, בו הסביר להם יוסל את תכניתו בדבר התלקה, וכך אמר, לא

תקציר הפרק הקודם קלונמוס אפלערנערסמטראכטער התפרנס בקשי כרוכל המחור בין הכפרים והעיירות, שהפסקה לאתרונה עם פרץ המלחמה העולמית, לא היה בידו לחם ל פי הטרף, והמרדף היומימי הקשה מול כמה פרוסות לחם, נטלו את כל בוחותיו, עד שבסיומו של יום מפרך נוסף, בקשי היה משרף את רגליו אל עבר בית המדרש, שם לצערו היה לומד בקשי ובקשר מתנמנם באחד מהשעורים. הדמיונות התחילו בשהגיעה המעשפה הגדולה שנשלחה על עי ידיו ולמן אחיו הצעיר, המתגורר ביבשת החדשה, בארץ החלומות וההוב 'אמריקה', שהכילה בתוכה, מכתב מרגש המספר על הצלחתו הכלכלית, והזמנתו לבוא אף הוא לשם, ובתוכו שמונה פרטים הפלגה, עבורו ועבור בני ביתו, יחד עם הבטחתו של האח, שידאג לו לפרנסה הגונה ומרווחת, שיוכל לגדל את בני ביתו ללא צרות ורדיפות, באופן היותר טוב. אכל כשאך ראה את אחיו הצעיר, שלא היה שונה מהרבה מותר גוי הארץ שהיו שם, נפלה רוחו בקרבו, והיה זלמן, ולאחר כמה ימים, כשראה שאחיו, גם הוא רחיל מבין אותם אלו המחללי שבת קדש, הודעו עד אומה, ומיד במוציא שבת, בקש לצאת מביתו החם הגדול והמרוח, לעבר יחד עם בני ביתו, אל אחת מההרבות הקרות והק' טנות שהשיג. הנבשת החדשה לא האירה לו פנים, הנסיונות היו עצומים, הוא התנגלל מעבודה לעבודה, בכל שבוע מתדש, לאחר שלא הגיע לעבודה בשבת קדש, פטר מיד ביום השני, וכך סבל חרפת רעב קשה. אביו סבל קשות ממחלות שונות ויוסל נאלץ לשאת לבדו בעל הפרנסה של הבית ונשאר נאמן להשם ולתורתו, וכה להקים בית ונהל את הסנדלריה על הצד הטוב ביותר עשרו גדל עוד ועוד, כאשר מדינות נוספות החלו להצטרף לקהל לקוחותיו, ובמיוחד שלמעלת חזקם של נעליו הצטרפו גם ישרו המיוחד, שלא נסה כלל לרמות או לעגל פנות, אלא דאג שהכל יעשה בצורה הטובה ביותר. עם המרי הגלם המשבחים. כל אותה תקופה, ידוע ידעו בלם שמפעליו סגורים בשבתות וימים טובים, וזאת מלבד מה שהשתדל מאד לקבל לעבודה עובדים יהודיים, שומרי תורה ומצוות, שיוכלו להמשיך בתורתם ושמירת מצוותם, בלא לברע בךר ליעגל הנהגה הדולרי, שמחולות רבות נעשו סביביו באותם השנים. את חלומו השני קים יוסל בשלמות, מלבד מה שפגע באותם ימים בידי כל פועל שרצה לעבד בלא לחלל שבת קדש, עוד הואיל בייצירת מצב שיתכן מפעל מצליח הסגור בשבתות ובמועדי ישראל, וזאת מלבד תמיכותיו הנבכדות בכל דבר שבקדשה, לעניים ולאביזנים, לאלמנות ויתומים, ובמיוחד, האהוב עליו עד מאוד היה, לתמוך בעמלי תורה, באותם אלו שזנחו מאחרי גמם עולם הזה ונטלו על עצמם על תורה, ובמסירות נפש עלאית, עמלו ועסקו בתורה ויזם וליגל. בכל פעם שהיה שולח את נדבתו לאותם עמלי תורה, היה מעלה בוכרונן את דברי אביו, איך שספר לו על כ"ד מתנות בהנה, על השמחה הגדולה בה מרגיש יהודי שהשקיע

ימכן ואכרד בן תורה אשר מקבל את התרומה ככהן וכלוי, יצטרך להתבונן בעני, להמתין ולעמוד בתורה/ ארץ, ולבסוף לצאת עם פמה שמי תפוחי אדמה גור וקצול, אין זה מוסף לכבוד התורה ולמדינה, לדעתני, אפן חלקה הנאות הוא, שקל אכרד יקבל מעין 'פנקס צ'קים' בסכום נקוב, בהם יכול לרכש פרות וירקות פאחת מעשר חנויות שבהסדר, בגוד לו ולידיו ,

בעשר חנויות בגוד שבהסדר וכן לגבי הנעלה, כלי בית ומוצרי מזון. חגכה ככר מאחרינו אמר יוסל, הזמן קצר והמלאכה מרבה, יש לרכש במהרה מקום קטן שבו שני חדרים, שלתקופה זו ישימו במשרד לקפה של תמיכה לעמלי תורה בדרך כבוד, בה יעבדו פקידים בהכנת רשימות הופאים, מספר ילדיהם, וכל הנצרך, באשר בד בכר יש לסכם על... המשך בשבוע הבא א"ה .

[מלקט מנחת יצחק]

לקחי הפרשה לשבת – עקר התרוממות ישראל על ידי קבלת התורה

ואמר הפסוק: **יָצְאוּ יְהוֹנָדָב בֶּן־שִׁמְשׁוֹן עַל־הַקְּדוֹשִׁים**, ר"ל שזה נדאי ותנו אף העובדים על מצות השי"ת, דמי פתי יסוד הנה שלא יתן פדיון נפשו, ואף על פי כן הם יתנו רק לה. ועל פי זה יתבאר גם בן המדרש (ירושלמי שקלים פ"א ח"ג, פסיקתא דר"ב פ"ב) כל דעבר בימא יתן, על פי מ"ש שם בספר הנז"ל על **"וישמע יתרו"** וכו' (שמות יח א) שמע קריעת ים סוף (וכהים קמ"ז ע"א), עין שם. וז"ש זה יתנו, ר"ל זה אשר אני מצוה יתנו, כל העובר כל דעבר בימא וקהם ראוי מדרגה זו כי כבר ראוי בעיניהם והשינו ובאו לידי אהבה נפלאה, וזה היה קדם מתן התורה, וכל שכן לאחר מתן התורה. וזה דברי המדרש כל דעבר בימא יתן זה, ואם בן להם דבר קל מדרגה זו. ועל פי זה יתבאר גם בן הנמרא ברא פתרא הנז"ל במה תרומם קרן ישראל, א"ל בכי תשא את ראש, כי עקר התרוממות ישראל על ידי קבלת התורה דאן נבחרו מקל עם ולשון, אף אליה וקוין בה דתיה בכפיה, אף עתה על ידי שיתגלה אהבתם שיתנו בופר נפשם רק בשביל אהבת ה' ולא בשביל עצמם, אף שידוע ונגלה להם שהוא בופר נפשם, מזה יובן מדרגתם בהכפיה כמ"ש בספר הנז"ל, ואירבא מזה תעלו ודי בזה התרוממות קרן לישראל, והכו. ועוד י"ל כל דעבר בימא יתן, כי אמרנו שהיא מדרגה גדולה שבופר נפשו יתן רק בשביל ה' לנחת רוח לפניו, ושמה תאמר אין זה גלוי להם שהיא בופר נפשם אף שמושה יודיעם שמה לא יאמינו כל כך, לזה אמר כל דעבר בימא יתן זה, והם מאמינים מכבר בענין שנאמר (שמות יד לא) ויאמינו בה' ובמושה עבדו, והכו. ישמח משה, כי תשא א"ה

[מלקט מנחת יצחק]

ואמר רבי משה מוסיבונים מראשי מפיצי החסידות בהונגריה. נכדו היה האדמו"ר הראשון בשושלת סיגוט, ממנה יצאה חסידות סאטמר. מכונה "הישמח משה", כתב **"נתנו איש פפר נפשו לה' ולא יהיה בהם נגף בפקד אהם"** (שמות ל יב), **"יזה יתנו כל העבר על הפקדים"** (שמות ל יג), ותרנום ינתן כל דעבר בימא יתן. וגם לפרש הנמרא ב"ב (דף י:). על פי מ"ש הבית שמואל אחרון בפרשת יתרו על **"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת"** (דברים לא טו), ותרף הדברים דמה דכפה הקב"ה על ישראל החר בניית אף דכבר אמרו נעשה ונשמע וקבלו התורה ברצון (שבת פ"ח ע"א, עין שם בתוס' ד"ה כפה), דרצה הקב"ה להגדיל שכרן, דאם לא היה מופה והיו עובדים מאהבה לקבל התורה, אין הרוש כל כך. אבל על ידי הכפיה והיה בידם לקבל התורה מיראה שלא יתרגם, ואף על פי כן לא קבלו רק מאהבה ולא מיראה, שקדם יותר גדול. ועל פי זה יתרון קשות אמות העולם למה לא כפית עלינו וכו' (ע"ו ב' ע"ב), פיון דבאמת לא משום יראה מכפית החר קבלו ישראל, רק הכפיה היה מטעם הנז"ל, וזה דוקא בישראל ולא באמות, פיון שהם לא רצו מתחלה לקבל, והכו עד כאן. והנה מבאר שם בדבר שיש בו הנאת עצמו גדול מאד, וגם הוא הנאה גלוי ומיד נהנה, ועם כל זה עושה רק בשביל צווי ית"ש ולא בשביל עצמו כלל, היא מדרגה גדולה מאד, עין שם. והיינו ונתנו איש כפר נפשו ואין הנאה גדולה מזו, כי כל אשר לאדם יתן בעד נפשו, מקל מקום הוא רק לה. ושמה תאמר שהיא הנאה רחוקה, לזה אמר ולא יהיה בהם נגף תכף בפקוד אותם, והיא הנאה גלוייה תכף ומיד,

פלפלין מפלפלין – אסור לא תחמד

אפלו בידמים מרבים'. הושבני, טען ראובן, כי בבקשתך זו אתה עלול לעבר על אסור 'לא תחמד'. אין זה נכון, השיב שמעון, שחרי לא הפצתיך כך כל כך, ואלו ראובן טען, עצם ההצעה, ובתוספת יקר הדמים, היא יצירת 'אי געזמות' השווה בחמתה להפצרה רבה, ועכ"פ מקלל 'ספק אסור' לא יצאו מי הוצאתך **— דעתיך —**? תשובות יש לשלח בפקס 03-5744045 או במייל izhakhalevi@gmail.com ובלי גדר נפרסם את העונים נכונה. התשובות יפורסמו בפרשת ויקהל – פקודי א"ה

[מלקט מנחת יצחק]

סוד תוספת שבת וסגלותיה – מה צריך להכין לשבת במעשה

ט' ומחצה, זמן מנחה קטנה, צריך להכין קלפות ננה להעלותה בקדשה, בקריאת שנים מקרא ואחד תרגום: ומנהג מורי זלה"ה, לקרא פרשת השבוע ככל ע"ש, ולא בשבת, ואמר כי ז"ס והכינו את אשר יביאו ביום ו'. והיה קורא בספר תורה כשר, ורק אם היה אגם גדול עד מאוד, אז היה קורא הפרשה ביום השבת אחר התפלה קודם האכילה. ואחר קריאת הפרשה, היה מובל בערב שבת, והיה אומר כי אחר שקרא הפרשה של שבת, כבר יש יכלת לקבל תוספת שבת. אמנם קדם קריאת הפרשה, לא היה מובל, אף במקרה היה מובל קדם, וגם זה לא היה אלא אחר ד' שעות יום השישי, ולא קדם. והיה אומר, כי תוספת שבת, הוא נכר ונתגלה תכף אחר הטבילה במצח אדם, אף עקר הגלוי לא היה רק אחר חצי היום, ודוקא אם כבר טבל, והסיר בגדי חול של הנפש על ידי הטבילה. ואפשר שקל מה שיהיו יותר קרוב לליל שבת, ותגלה ביותר

[מלקט מנחת יצחק]

אחר שנתבאר בפרקים הקודמים, ענין הכנה לשבת במחשבה, נבאר עתה מה צריך להכין לשבת במעשה, וזה ענינו – ביום ו' תכין צרכי שבת. ותקון הנר שבת, תהיה אמה יחיר, אף הדלקתם תהיה ע"י אשתך. גם תקרא שמו"ת, כי זה ג"כ הכנת ששי ליום שבת. (יום ו' צריך לטעם מקל מאכל, בסוד מועמית חיים וכו, האמור בתפלת מוסף) מהחברים – ויקשט עצמו יום ו', וישאר ויל התקן עצמו בפרוודור, כדי שתפנס לפרקליו. איב צריך לעורר אותך קדם קבלת שבת בקריאת שמו"ת, ואח"כ בטבילה, ומצוה שמו"ת בזמנה יום שישי אחר חצות, שאז נפרד הקלפה מהקדושה. ובסוד שמו"ת אנהנו מפרדין הקלפה מהקדושה. ואח"כ בכונת טבילה, משפיעין הארת קדשת שבת, לזה אמר ותקדו כל פעלי און. שבת אותיות בשת, פי ראוי לאדם להתבונן שבת שבת: מהחברים – בע"ש מן מנחה ולמעלה, דהינו ו' שעות ומחצה, או לכל המאחר

